

De Kerk is vermoeid'

Het geestelijk testament van Kardinaal Martini

MILAAN (RKnieuws.net) - Op 8 augustus 2012 gaf Kardinaal Martini een (laatste) interview aan zijn medebroeder Georg Sporschill sj. Op 31 augustus 2012 zou hij overlijden. De tekst van dit interview werd door Martini nog herlezen en goedgekeurd. Dit document kan beschouwd worden als het geestelijk testament dat hij nagelaten heeft aan de Kerk, de Kerk waar hij zielsveel van hield.

Onderstaand vindt u deze tekst, vertaald uit de originele versie in het Italiaans.

In welke toestand bevindt de Kerk zich vandaag?

De Kerk is vermoeid in het welvarende Europa en Amerika. Onze cultuur is overtijds. Onze kerken zijn groot, onze kloosters staan leeg. De bureaucratie van de Kerk groeit alsmaar. Onze rituelen en gewaden zijn pompeus ... Drukt dit werkelijk uit wie wij zijn vandaag? We gaan ten onder aan onze rijkdom. We lijken op de rijke jonge man die droef wegging toen Jezus hem uitnodigde om zijn leerling te worden. Ik weet dat het niet makkelijk is om alles achter te laten. We zouden op zijn minst mensen kunnen zoeken die vrij zijn en hun medemens nabij, mensen zoals bisschop Romero er een was en de jezuïeten-martelaren van El Salvador. Waar zijn de helden onder ons die ons inspireren? We mogen hen zeker niet opsluiten binnen institutionele grenzen.

Wie kan vandaag de Kerk helpen?

Karl Rahner sj gebruikte graag het beeld van het gloeiende houtskool onder de as. In de Kerk van vandaag zie ik zoveel as boven de gloeiende houtskool dat ik vaak overmand word door een gevoel van onmacht. Hoe kan de gloeiende houtskool worden bevrijd om het liefdesvuur terug aan te wakkeren? Eerst en vooral moeten we op zoek gaan naar de gloeiende houtskool. Waar zijn de mensen die overlopen van grootmoedigheid, zoals de barmhartige samaritaan? Wie heeft een geloof zoals de Romeinse honderdman? Wie is zo enthousiast als Johannes de Doper? Wie durft zo vernieuwend te zijn als Paulus? Wie is zo trouw als Maria Magdalena? Ik raad de Paus en de bisschoppen aan om op zoek te gaan naar 12 echt vrije mensen om hen aan het roer te plaatsen. Mensen die dicht staan bij de armsten en die omringd zijn door jongeren en die nieuwe experimenten lanceren. We moeten ons kunnen meten aan mensen die zo in vuur en vlam staan dat de Geest zich overal kan verspreiden.

Welke middelen beveelt u aan tegen de vermoeidheid van de Kerk?

Ik heb drie belangrijke aanbevelingen.

De *eerste* is bekering: de Kerk moet haar eigen fouten erkennen en moet een weg bewandelen van radicale verandering, te beginnen met de Paus en de bisschoppen. De pedofilieschandalen zetten ons aan om een weg van bekering aan te vatten. De vragen over seksualiteit en al de thema's inzake lichamelijke zijn hier een voorbeeld van. Ze zijn belangrijk voor iedereen en soms zij ze ook te belangrijk. We moeten de vraag stellen of de mensen nog luisteren naar het advies van de Kerk inzake seksualiteit. Heeft de Kerk in dit domein nog gezegd of is zij in de media enkel nog maar een karikatuur?

Mijn *tweede* aanbeveling betreft het Woord van God. Het Tweede Vaticaans Concilie heeft

de Bijbel teruggegeven aan de katholieken. (...) Enkel wie dit Woord ontvangt in zijn hart kan bijdragen tot de vernieuwing van de Kerk en zal wijze antwoorden kunnen geven op persoonlijke vragen. Het Woord van God is eenvoudig en zoekt als gezel een luisterend hart ... Noch de clerus noch het kerkelijk recht kunnen de innerlijkheid van de mens vervangen. Al de uitwendige regels, de wetten, de dogma's werden ons gegeven om de innerlijke stem te verhelderen en voor de onderscheiding van de geesten.

Voor wie zijn de sacramenten? Ze zijn het *derde* medicijn. De sacramenten zijn geen middel om te straffen. Ze zijn een hulp voor mensen op verschillende momenten van hun levenstocht en wanneer ze het moeilijk hebben. Bieden we de sacramenten aan aan de mensen die nood hebben aan nieuwe kracht? Ik denk aan al diegenen die uit de echt gescheiden zijn, aan de hertrouwde koppels en aan de wedersamengestelde gezinnen. Zij hebben nood aan bijzondere bescherming. De Kerk houdt vast aan de onverbreekbaarheid van het huwelijk. Het is een genade als een huwelijk en een gezin slagen. ... De houding die we aannemen ten overstaan van wedersamengestelde gezinnen zal bepalen of hun kinderen aansluiting vinden bij de Kerk. Een vrouw wordt in de steek gelaten door haar echtgenoot en vindt een nieuwe partner die begaan is met haar en haar drie kinderen. Deze tweede liefde is een succes. Als dit gezin gediscrimineerd wordt, worden niet alleen de vrouw maar ook haar kinderen aan de kant gezet. Als de ouders zich niet meer thuis voelen in de Kerk en haar steun niet ervaren, dan verliest de Kerk de nieuwe generatie. Voor de communie bidden we: "Heer ik ben niet waardig ..." We weten dat we onwaardig zijn ... Liefde is genade. Liefde is een geschenk. De vraag of uit de echt gescheidenen de communie mogen ontvangen zou moeten worden omgekeerd. Hoe kan de Kerk hulp bieden aan complexe familiale situaties met de kracht van de sacramenten?

Wat doet u zélf?

De Kerk is 200 jaar in vertraging. Waarom wordt er niet aan geschud? Zijn we bang. Bang, eerder dan moedig? Het fundament van de Kerk is geloof. Geloof, vertrouwen en moed. Ik ben oud en ziek en ben afhankelijk van de hulp van anderen. De goede mensen die mij omringen maken het mogelijk dat ik liefde ervaar. Die liefde is sterker dan het gevoel van ontmoediging dat ik soms ervaar als ik kijk naar de Kerk in Europa. Enkel liefde overwint vermoeidheid. God is Liefde.

Ik heb een vraag voor u: "Wat kan u doen voor de Kerk?"